Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

z 12. mája 2021 *

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Dohovor, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda – Článok 54 – Charta základných práv Európskej únie – Článok 50 – Zásada *ne bis in idem* – Článok 21 ZFEÚ – Voľný pohyb osôb – Červený obežník Interpolu – Smernica (EÚ) 2016/680 – Zákonnosť spracúvania osobných údajov obsiahnutých v takomto obežníku“

Vo veci C-505/19,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Verwaltungsgericht Wiesbaden (Správny súd Wiesbaden, Nemecko) z 27. júna 2019 a doručený Súdnemu dvoru 3. júla 2019, v konaní:

WS

proti

Bundesrepublik Deutschland,

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda K. Lenaerts, podpredsedníčka R. Silva de Lapuerta, predsedovia komôr J.-C. Bonichot, A. Arabadžiev, A. Prechal, M. Ilešič, L. Bay Larsen, A. Kumin a N. Wahl, sudcovia T. von Danwitz, F. Biltgen, P. G. Xuereb (spravodajca), L. S. Rossi, I. Jarukaitis a N. Jääskinen,

generálny advokát: M. Bobek,

tajomníčka: M. Krausenböck, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 14. júla 2020,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

– WS, v zastúpení: pôvodne S. Wolff a J. Adam, neskôr J. Adam a S. Schomburg, Rechtsanwälte,

– Bundesrepublik Deutschland, v zastúpení: M. Meyer, L. Wehle a A. Hansen, splnomocnení zástupcovia,

– belgická vláda, v zastúpení: pôvodne C. Van Lul, M. Van Regemorter, M. Jacobs, C. Pochet, J.-C. Halleux a P.-J. De Grave, neskôr M. Van Regemorter, M. Jacobs, C. Pochet, J.-C. Halleux a P.-J. De Grave, splnomocnení zástupcovia,

– česká vláda, v zastúpení: T. Machovičová, M. Smolek a J. Vláčil, splnomocnení zástupcovia,

* Jazyk konania: nemčina.

– dánska vláda, v zastúpení: pôvodne J. Nymann-Lindegren, P. Z. L. Ngo a M. S. Wolff, neskôr J. Nymann-Lindegren a M. S. Wolff, splnomocnení zástupcovia,

– nemecká vláda, v zastúpení: J. Möller a D. Klebs, splnomocnení zástupcovia,

– helénska vláda, v zastúpení: S. Charitaki, E.-M. Mamouna a A. Magrippi, splnomocnené zástupkyne,

– španielska vláda, v zastúpení: L. Aguilera Ruiz, splnomocnený zástupca,

– francúzska vláda, v zastúpení: A.-L. Desjonquères, A. Daniel, D. Dubois a T. Stehelin, splnomocnení zástupcovia,

– chorvátska vláda, v zastúpení: G. Vidović Mesarek, splnomocnená zástupkyňa,

– holandská vláda, v zastúpení: M. K. Bulterman a M. H. S. Gijzen, splnomocnené zástupkyne,

– poľská vláda, v zastúpení: B. Majczyna, splnomocnený zástupca,

– rumunská vláda, v zastúpení: pôvodne C.-R. Canțăr, S.-A. Purza a E. Gane, neskôr E. Gane a S.-A. Purza, splnomocnení zástupcovia,

– fínska vláda, v zastúpení: M. Pere, splnomocnená zástupkyňa,

– vláda Spojeného kráľovstva, v zastúpení: Z. Lavery, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci C. Knight, barrister,

– Európska komisia, v zastúpení: M. Wasmeier, D. Nardi a H. Kranenborg, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 19. novembra 2020,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 54 Dohovoru, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda zo 14. júna 1985 uzatvorená medzi vládami štátov hospodárskej únie Beneluxu, Nemeckej spolkovej republiky a Francúzskej republiky o postupnom zrušení kontrol na ich spoločných hraniciach podpísaného v Schengene 19. júna 1990, ktorý nadobudol platnosť 26. marca 1995 (Ú. v. ES L 239, 2000, s. 19; Mim. vyd. 19/002, s. 9, ďalej len „DVSD“), článku 50 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“), článku 21 ZFEÚ, ako aj smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/680 z 27. apríla 2016 o ochrane fyzických osôb pri spracúvaní osobných údajov príslušnými orgánmi na účely predchádzania trestným činom, ich vyšetrovania, odhaľovania alebo stíhania alebo na účely výkonu trestných sankcií a o voľnom pohybe takýchto údajov a o zrušení rámcového rozhodnutia Rady 2008/977/SVV (Ú. v. EÚ L 119, 2016, s. 89), a to osobitne článku 4 ods. 1 písm. a) a článku 8 ods. 1 tejto smernice.

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi WS a Bundesrepublik Deutschland (Spolková republika Nemecko), ktorú zastupuje Bundeskriminalamt (Spolkový úrad kriminálnej polície, Nemecko) (ďalej len „BKA“), týkajúceho sa opatrení, ktoré by Spolková republika Nemecko mala prijať na účely ochrany WS pred negatívnymi dôsledkami na výkon jeho práva na slobodu pohybu, ktoré by mohli vyplynúť z vydania červeného obežníka Medzinárodnej organizácie kriminálnej polície (Interpol) na žiadosť tretieho štátu.

Právny rámec

Medzinárodné právo

Štatút Interpolu

3 Podľa článku 2 písm. a) Štatútu Interpolu prijatého v roku 1956 a naposledy zmeneného v roku 2017 (ďalej len „Štatút Interpolu“) je cieľom Interpolu okrem iného „zabezpečovať a podporovať poskytovanie najširšej možnej vzájomnej pomoci medzi všetkými orgánmi kriminálnej polície v rámci existujúcich právnych predpisov v jednotlivých krajinách a v duchu Všeobecnej deklarácie ľudských práv“.

4 Článok 31 tohto štatútu stanovuje:

„Na dosahovanie svojich cieľov potrebuje [Interpol] neustálu a aktívnu spoluprácu svojich členov, ktorí musia v súlade s právnymi predpismi svojich krajín vynakladať všetko úsilie na to, aby sa riadne zúčastňovali na jeho činnostiach.“

Pravidlá Interpolu o spracúvaní osobných údajov

5 § 1 bod 7 pravidiel Interpolu o spracúvaní osobných údajov, ktoré boli prijaté v roku 2011 a naposledy zmenené v roku 2019 (ďalej len „pravidlá Interpolu o spracúvaní osobných údajov“), stanovuje:

„Na účely týchto pravidiel sa uplatňujú tieto pojmy:

…

7. ‚národná ústredňa‘: každý orgán určený krajinou [ktorá je súčasťou Interpolu] na účely zabezpečenia styčných funkcií podľa článku 32 [Štatútu Interpolu].“

6 § 73 týchto pravidiel s názvom „Systém obežníkov Interpolu“ v odseku 1 stanovuje:

„Systém obežníkov Interpolu pozostáva zo súboru farebne označovaných obežníkov vydávaných na osobitné účely a mimoriadnych obežníkov vydávaných v rámci osobitnej spolupráce, ktoré nespadajú do predchádzajúcich kategórií obežníkov.“

7 Podľa § 80 uvedených pravidiel, nazvaného „Vykonávanie obežníkov“:

„1. Národné ústredne poskytujú:

a) všetkým príslušným orgánom ich krajiny čo najskôr a v súlade so svojimi vnútroštátnymi právnymi predpismi všetky údaje obsiahnuté v prijatých obežníkoch, ako aj aktualizácie týchto obežníkov;

…“

8 § 82 rovnakých pravidiel, nazvaný „Účel červených obežníkov“, stanovuje:

„Červené obežníky sa vydávajú na žiadosť národnej ústredne alebo medzinárodnej organizácie s právomocou v oblasti vyšetrovania a trestného stíhania s cieľom zistiť pobyt hľadanej osoby a dosiahnuť jej zadržanie, zatknutie alebo obmedzenie pohybu na účely vydania, odovzdania alebo podobného zákonného úkonu.“

9 § 83 pravidiel Interpolu o spracúvaní osobných údajov, nazvaný „Osobitné podmienky vydávania červených obežníkov“, v odseku 2 písm. b) stanovuje, že červený obežník je možné vydať, len ak boli poskytnuté dostatočné právne informácie, vrátane uvedenia odkazu na právoplatný zatykač alebo súdne rozhodnutie s rovnakými účinkami.

10 § 87 týchto pravidiel, nazvaný „Opatrenia prijímané po zistení pobytu hľadanej osoby“, stanovuje:

„Po zistení miesta pobytu osoby, ktorej sa týka červený obežník, sa prijmú nasledujúce opatrenia:

a) Krajina, v ktorej bol zistený pobyt hľadanej osoby:
   i. bezodkladne informuje národnú ústredňu alebo medzinárodný orgán, ktoré požiadali o vydanie obežníka, a generálny sekretariát o skutočnosti, že bol zistený pobyt hľadanej osoby, a to s výhradou obmedzení vyplývajúcich z jej vnútroštátneho práva a príslušných medzinárodných zmlúv;
   ii. prijme všetky ďalšie opatrenia prípustné podľa jej vnútroštátneho práva a uplatniteľných medzinárodných zmlúv, ako je dočasné zadržanie hľadanej vyžiadanej osoby alebo monitorovanie alebo obmedzenie jej pohybu.

b) Národná ústredňa alebo medzinárodný orgán, ktoré požiadali o vydanie obežníka, konajú okamžite potom, ako sú informovaní o tom, že bol zistený pobyt osoby v inej krajine, pričom zabezpečia najmä, aby boli v rámci časových lehôt stanovených pre daný prípad urýchlene poskytnuté údaje a podporné dokumenty, ktoré požaduje krajina, v ktorej bol zistený pobyt osoby, alebo generálny sekretariát.

…“

Právo Únie

DVSD

11 Článok 54 DVSD, ktorý sa nachádza v hlave III kapitole 3 tohto dohovoru, nazvanej „Zákaz dvojitého trestu“, stanovuje:

„Osoba právoplatne odsúdená [alebo oslobodená spod obžaloby – *neoficiálny preklad*] jednou zo zmluvných strán nesmie byť pre ten istý čin stíhaná inou zmluvnou stranou, a to za predpokladu, že v prípade odsúdenia bol trest už odpykaný alebo sa práve odpykáva, alebo podľa práva štátu, v ktorom bol rozsudok vynesený, už nemôže byť vykonaný.“

12 Podľa článku 57 ods. 1 a 2 DVSD:

„1. Ak nie je [Ak je – *neoficiálny preklad*] určitá osoba obvinená z trestného činu na území jednej zmluvnej strany a príslušné úrady tejto zmluvnej strany majú dôvod k predpokladu, že toto obvinenie sa týka toho istého činu, za ktorý bola dotyčná osoba už právoplatne odsúdená [alebo oslobodená spod obžaloby – *neoficiálny preklad*] na území inej zmluvnej strany, požiadajú tieto úrady v prípade, že to uznajú za potrebné, o vecné informácie príslušné úrady tej zmluvnej strany, na území ktorej bolo rozhodnutie vynesené.

2. Vyžiadané informácie musia byť čo najskôr oznámené a zohľadnené pri rozhodovaní o pokračovaní konania.“

Dohoda o extradícii medzi Európskou úniou a Spojenými štátmi americkými

13 Dohoda o extradícii medzi Európskou úniou a Spojenými štátmi americkými z 25. júna 2003 (Ú. v. ES L 181, 2003, s. 27; Mim. vyd. 19/006, s. 161; ďalej len „dohoda medzi EÚ a USA“) s výnimkou článku 13 týkajúceho sa trestu smrti, nestanovuje žiadne samostatné dôvody odmietnutia vydania.

14 Článok 17 tejto dohody, nazvaný „Nemožnosť odchýlenia sa“, uvádza:

„1. Táto dohoda sa uplatňuje bez dopadu na uplatnenie dôvodov pre odmietnutie dožiadaným štátom, s ohľadom na záležitosť, ktorá nie je upravená touto dohodou, ktoré je možné použiť podľa bilaterálnej zmluvy o extradícii platnej medzi členským štátom a Spojenými štátmi americkými.

2. Ak ústavné zásady dožiadaného štátu alebo konečné súdne rozhodnutia záväzné pre dožiadaný štát môžu predstavovať prekážku pre splnenie jeho záväzku extradície a riešenie záležitosti nie je ustanovené v tejto dohode alebo v platnej bilaterálnej zmluve, uskutočnia sa medzi dožiadaným a žiadajúcim štátom konzultácie.“

Smernica 2016/680

15 Odôvodnenia 2, 25 a 64 smernice 2016/680 stanovujú:

„(2) Zásady a pravidlá ochrany fyzických osôb pri spracúvaní ich osobných údajov by bez ohľadu na ich štátnu príslušnosť alebo bydlisko mali rešpektovať základné práva a slobody, najmä ich právo na ochranu osobných údajov. Táto smernica má prispieť k dobudovaniu priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti.

…

(25) Všetky členské štáty sú súčasťou Medzinárodnej organizácie kriminálnej polície (Interpol). Na plnenie svojho poslania Interpol prijíma, uchováva a rozosiela osobné údaje s cieľom pomáhať príslušným orgánom predchádzať medzinárodnej trestnej činnosti a bojovať proti nej. Preto je vhodné posilniť spoluprácu medzi Úniou a Interpolom podporovaním efektívnej výmeny osobných údajov a pritom zabezpečiť dodržiavanie základných práv a slobôd týkajúcich sa automatizovaného spracúvania osobných údajov. Pri prenose osobných údajov z Únie Interpolu a krajinám, ktoré delegovali členov do Interpolu, by sa mala uplatňovať táto smernica, najmä ustanovenia o medzinárodných prenosoch. …

…

(64) Členské štáty by mali zabezpečiť, aby sa prenos do tretej krajiny alebo medzinárodnej organizácii uskutočnil len vtedy, ak je to potrebné na predchádzanie trestným činom, ich vyšetrovanie, odhaľovanie alebo stíhanie alebo na výkon trestných sankcií vrátane ochrany pred ohrozením verejnej bezpečnosti a predchádzanie takémuto ohrozeniu, pričom prevádzkovateľ v tretej krajine alebo medzinárodná organizácia je príslušným orgánom v zmysle tejto smernice. … Takýto prenos sa môže uskutočniť v prípade, že [Európska komisia] rozhodla, že daná tretia krajina alebo medzinárodná organizácia zaručuje primeranú úroveň ochrany, ak sa poskytli primerané záruky, alebo ak platia výnimky pre osobitné situácie. Úroveň ochrany fyzických osôb stanovená Úniou na základe tejto smernice by nemala byť ohrozená, keď sa osobné údaje prenášajú z Únie prevádzkovateľom, sprostredkovateľom alebo iným príjemcom v tretích krajinách alebo medzinárodným organizáciám, a to ani v prípadoch následného prenosu osobných údajov z tretej krajiny alebo medzinárodnej organizácie prevádzkovateľom či sprostredkovateľom v rovnakej alebo inej tretej krajine alebo medzinárodnej organizácii.“

16 Článok 1 ods. 1 tejto smernice stanovuje:

„Touto smernicou sa stanovujú pravidlá ochrany fyzických osôb pri spracúvaní osobných údajov príslušnými orgánmi na účely predchádzania trestným činom, ich vyšetrovania, odhaľovania alebo stíhania alebo na účely výkonu trestných sankcií, vrátane ochrany pred ohrozením verejnej bezpečnosti a predchádzania takémuto ohrozeniu.“

17 Podľa článku 2 ods. 1 uvedenej smernice sa táto smernica „vzťahuje na spracúvanie osobných údajov príslušnými orgánmi na účely stanovené v článku 1 ods. 1“.

18 Článok 3 body 2 a 7 rovnakej smernice stanovujú:

„Na účely tejto smernice platia tieto vymedzenia pojmov:

…

2. ‚spracúvanie‘ je operácia alebo súbor operácií s osobnými údajmi alebo súbormi osobných údajov, napríklad získavanie, zaznamenávanie, usporadúvanie, štruktúrovanie, uchovávanie, prepracúvanie alebo zmena, vyhľadávanie, prehliadanie, využívanie, poskytovanie prenosom, šírením alebo poskytovanie iným spôsobom, preskupovanie alebo kombinovanie, obmedzenie, vymazanie alebo likvidácia, bez ohľadu na to, či sa vykonávajú automatizovanými alebo neautomatizovanými prostriedkami;

…

7. ‚príslušný orgán‘ je:
   a) akýkoľvek orgán verejnej moci príslušný v oblasti predchádzania trestným činom, ich vyšetrovania, odhaľovania alebo stíhania, alebo na účely výkonu trestných sankcií vrátane ochrany pred ohrozením verejnej bezpečnosti a predchádzania takémuto ohrozeniu, alebo
   b) akýkoľvek iný orgán alebo subjekt, ktorý bol právom členského štátu poverený vykonávať verejnú moc a verejné právomoci na účely predchádzania trestným činom, ich vyšetrovania, odhaľovania alebo stíhania alebo na účely výkonu trestných sankcií vrátane ochrany pred ohrozením verejnej bezpečnosti a predchádzania takémuto ohrozeniu“.

19 Článok 4 smernice 2016/680, nazvaný „Zásady týkajúce sa spracúvania osobných údajov“, stanovuje:

„1. Členské štáty stanovia, že osobné údaje sú:

a) spracúvané zákonným spôsobom a spravodlivo;

b) získané na konkrétne určené, výslovne uvedené a legitímne účely a nesmú byť spracúvané spôsobom, ktorý je nezlučiteľný s týmito účelmi;

c) primerané, relevantné a nie neúmerné vo vzťahu k účelom, na ktoré sa spracúvajú;

…“

20 Článok 7 tejto smernice, nazvaný „Rozlišovanie medzi osobnými údajmi a overenie kvality osobných údajov“, v odseku 3 stanovuje:

„Ak sa zistí, že došlo k prenosu nesprávnych osobných údajov alebo že osobné údaje boli prenesené nezákonne, musí sa to bezodkladne oznámiť príjemcovi. V takomto prípade sa osobné údaje musia opraviť alebo vymazať alebo sa spracúvanie obmedzí v súlade s článkom 16.“

21 Článok 8 uvedenej smernice s názvom „Zákonnosť spracúvania“ stanovuje:

„1. Členské štáty stanovia, že spracúvanie je zákonné iba vtedy a do takej miery, pokiaľ je nevyhnutné na splnenie úlohy realizovanej príslušným orgánom na účely stanovené v článku 1 ods. 1, a ak je založené na práve Únie alebo na práve členského štátu.

2. Právo členského štátu upravujúce spracúvanie v rámci rozsahu pôsobnosti tejto smernice stanoví aspoň ciele spracúvania, osobné údaje, ktoré sa majú spracúvať, a účely spracúvania.“

22 Článok 16 tej istej smernice, nazvaný „Právo na opravu alebo vymazanie osobných údajov a obmedzenie spracúvania“, v odseku 2 stanovuje:

„Členské štáty vyžadujú, aby prevádzkovateľ vymazal osobné údaje bez zbytočného odkladu a stanovia právo dotknutej osoby dosiahnuť od prevádzkovateľa vymazanie svojich osobných údajov bez zbytočného odkladu, ak je spracúvanie v rozpore s ustanoveniami prijatými podľa článku 4, 8 alebo 10, alebo ak sa osobné údaje musia vymazať, aby sa zabezpečil súlad so zákonnou povinnosťou, ktorá sa vzťahuje na prevádzkovateľa.“

23 Kapitola V smernice 2016/680 s názvom „Prenosy osobných údajov do tretích krajín alebo medzinárodným organizáciám“ obsahuje články 35 až 40 a upravuje okrem iného podmienky, za ktorých môžu byť osobné údaje prenášané do tretích krajín alebo medzinárodným organizáciám.

24 Článok 36 tejto smernice, nazvaný „Prenosy na základe rozhodnutia o primeranosti“, v odseku 1 uvádza, že členské štáty stanovia, že sa prenos osobných údajov do tretej krajiny alebo medzinárodnej organizácii môže uskutočniť, ak Komisia rozhodla, že tretia krajina, územie alebo jeden či viaceré určené sektory v danej tretej krajine alebo predmetná medzinárodná organizácia zaručujú primeranú úroveň ochrany.

25 Článok 37 uvedenej smernice, nazvaný „Prenosy vyžadujúce primerané záruky“, v odseku 1 stanovuje, že ak neexistuje takéto rozhodnutie, členské štáty stanovia, že sa prenos osobných údajov do tretej krajiny alebo medzinárodnej organizácii môže uskutočniť, ak sú v právne záväznom akte poskytnuté primerané záruky ochrany osobných údajov, alebo ak prevádzkovateľ posúdil všetky okolnosti prenosu osobných údajov a dospel k záveru, že existujú primerané záruky ochrany osobných údajov.

26 Článok 40 tej istej smernice, nazvaný „Medzinárodná spolupráca na účely ochrany osobných údajov“, stanovuje, že Komisia a členské štáty prijmú vo vzťahu k tretím krajinám a medzinárodným organizáciám primerané opatrenia okrem iného s cieľom vytvoriť mechanizmy medzinárodnej spolupráce na uľahčenie účinného presadzovania právnych predpisov na ochranu osobných údajov a poskytovať vzájomnú medzinárodnú pomoc pri presadzovaní týchto právnych predpisov.

Nemecké právo

27 § 153a ods. 1 Strafprozessordnung (Trestný poriadok, ďalej len „StPO“) stanovuje, že v prípade trestných činov, za ktoré je možné uložiť pokutu alebo trest odňatia slobody s dolnou hranicou sadzby v dĺžke menej ako jeden rok, môže nemecká prokuratúra spravidla so súhlasom súdu príslušného na začatie konania vo veci samej, ako aj so súhlasom obvineného, podmienečne zastaviť trestné stíhanie, pričom uvedenej osobe uloží určité podmienky a povinnosti, ako napríklad zaplatenie určitej sumy charitatívnemu združeniu alebo do štátnej pokladnice, ak v dôsledku týchto opatrení zanikne verejný záujem na trestnom stíhaní a nebráni tomu závažnosť trestného činu. Rovnaký paragraf stanovuje, že ak obvinený dodrží uvedené podmienky a povinnosti, predmetné konanie už nemožno stíhať ako trestný čin v zmysle tohto ustanovenia.

28 Podľa § 3 ods. 1 Gesetz über das Bundeskriminalamt und die Zusammenarbeit des Bundes und der Länder in kriminalpolizeilichen Angelegenheiten [zákon o Spolkovom úrade kriminálnej polície a o spolupráci medzi spolkovým štátom a spolkovými krajinami v oblasti kriminálnej polície] z 1. júna 2017 (BGBl. 2017 I, s. 1354) je BKA národnou ústredňou Spolkovej republiky Nemecko pre spoluprácu s Interpolom.

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

29 Interpol vydal v roku 2012 na žiadosť príslušných orgánov Spojených štátov amerických červený obežník týkajúci sa WS (ďalej len „červený obežník týkajúci sa WS“), nemeckého štátneho príslušníka, s cieľom zistiť jeho pobyt, a zadržať ho, zatknúť ho alebo obmedziť jeho pohyb na účely jeho prípadného vydania do Spojených štátov. Tento červený obežník bol vydaný na základe zatykača vydaného príslušnými orgánmi Spojených štátov amerických, ktorý sa okrem iného týkal obvinení z korupcie voči WS.

30 Podľa vnútroštátneho súdu, ktorým je Verwaltungsgericht Wiesbaden (Správny súd Wiesbaden, Nemecko), už Staatsanwaltschaft München I (Prokuratúra v Mníchove I, Nemecko) voči WS v minulosti viedla vyšetrovanie pre tie isté skutky, ktorých sa týka červený obežník, a to ešte pred jeho vydaním. Toto konanie bolo zastavené rozhodnutím z 27. januára 2010 potom, ako WS zaplatil určitú sumu v súlade s § 153a ods. 1 StPO. Podľa vnútroštátneho súdu teda možnosť podať obžalobu za skutky, o ktoré ide vo veci samej, v Nemecku zanikla.

31 BKA v roku 2013 v nadväznosti na komunikáciou s WS dosiahla, že Interpol vydal dodatok k červenému obežníku týkajúceho sa WS, podľa ktorého sa BKA domnieva, že na skutky, ktorých sa týka tento obežník, sa vzťahuje zásada *ne bis in idem*, v zmysle ktorej nikoho nemožno stíhať dvakrát za rovnaký trestný čin.

32 V roku 2017 WS podal na vnútroštátny súd žalobu proti Spolkovej republike Nemecko, ktorú zastupuje BKA. WS navrhuje, aby sa tomuto členskému štátu uložila povinnosť prijať všetky opatrenia potrebné na odstránenie uvedeného červeného obežníka. Podľa WS existencia červeného obežníka, ktorý sa ho týka, mu bráni vo vycestovaní do niektorého z členských štátov alebo do niektorého zo štátov, ktoré sú zmluvnou stranou Dohody medzi vládami štátov Hospodárskej únie Beneluxu, Spolkovej republiky Nemecko a Francúzskej republiky o postupnom odstraňovaní kontrol na ich spoločných hraniciach, podpísanej v Schengene 14. júna 1985 (Ú. v. ES L 239, 2000, s. 13; Mim. vyd. 19/002, s. 3) (ďalej len „zmluvný štát“), iných než Spolková republika Nemecko bez hrozby zatknutia, keďže v nadväznosti na vydanie tohto obežníka členské štáty a zmluvné štáty zapísali jeho meno do svojich vnútroštátnych registrov hľadaných osôb. Podľa WS je táto situácia jednak v rozpore s článkom 54 DVSD a článkom 21 ZFEÚ a jednak akékoľvek spracúvanie jeho osobných údajov nachádzajúcich sa v uvedenom červenom obežníku zo strany orgánov členských štátov je v dôsledku toho porušením ustanovení smernice 2016/680.

33 Vnútroštátny súd poznamenáva, že spracúvanie osobných údajov uvedených v červenom obežníku vydanom Interpolom upravuje článok 4 ods. 1 a článok 8 ods. 1 smernice 2016/680. Z posledného uvedeného ustanovenia pritom podľa neho vyplýva, že takéto spracúvanie je zákonné, len pokiaľ je jednak nevyhnutné na splnenie úlohy realizovanej príslušným orgánom na účely stanovené v článku 1 ods. 1 tejto smernice a ak je tiež založené na práve Únie alebo na práve členského štátu. V prejednávanej veci by preto podľa vnútroštátneho súdu spracúvanie osobných údajov týkajúcich sa WS nachádzajúcich sa v červenom obežníku, ktorý sa ho týka, mohlo byť zákonné len vtedy, ak by bolo v súlade s článkom 54 DVSD v spojení s článkom 50 Charty a článkom 21 ZFEÚ.

34 Z ustálenej judikatúry však podľa vnútroštátneho súdu vyplýva, že cieľom zásady *ne bis in idem* uvedenej v článku 50 Charty, ako aj v článku 54 DVSD, je v priestore slobody, bezpečnosti a spravodlivosti podľa článku 3 ods. 2 ZEÚ zabrániť tomu, aby bola osoba právoplatne odsúdená

v členskom štáte alebo v zmluvnom štáte v dôsledku výkonu svojho práva na voľný pohyb trestne stíhaná za ten istý skutok, na základe ktorého bola právoplatne odsúdená v inom členskom štáte alebo v inom zmluvnom štáte.

35 Okrem toho podľa neho z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že článok 21 ZFEÚ je uplatniteľný v oblasti vydávania aj vo vzťahoch medzi členským štátom a tretím štátom. Podľa vnútroštátneho súdu by to malo platiť aj v prípade, keď ako sprostredkovateľ koná medzinárodná organizácia, akou je Interpol, tým, že na žiadosť tretieho štátu vydá červený obežník na zatknutie určitej osoby alebo obmedzenie jej pohybu na účely jej vydania do tohto tretieho štátu. Jedine takýto výklad pôsobnosti článku 21 ZFEÚ podľa neho umožňuje odstrániť prekážky voľného pohybu občanov Únie vyplývajúce z rizika vydania do tretieho štátu potom, ako sa zdržiavali v inom členskom štáte, než je ich členský štát pôvodu, ktoré by bolo nezákonné z dôvodu, že by bolo založené na obvinení porušujúcom právo Únie vzhľadom na zákaz dvojitého trestu za ten istý skutok.

36 Vloženie osobných údajov uvedených v červenom obežníku vydanom Interpolom do vnútroštátnych registrov hľadaných osôb predstavuje podľa vnútroštátneho súdu spracúvanie osobných údajov v zmysle článku 2 ods. 1 smernice 2016/680 v spojení s jej článkom 1 ods. 1 Ak je však spracúvanie osobných údajov nachádzajúcich sa v takom obežníku zákonné len vtedy, ak je v súlade s článkom 54 DVSD v spojení s článkom 50 Charty a článkom 21 ZFEÚ, v prípade, že uvedené spracúvanie nie je v súlade s článkom 54 DVSD v spojení s článkom 50 Charty a článkom 21 ods. 1 ZFEÚ by oznámenia o pátraní po osobe zapísané v registroch hľadaných osôb členských štátov v nadväznosti na vydanie uvedeného obežníka mali byť podľa článku 7 ods. 3 a článku 16 smernice 2016/680 vymazané.

37 Vnútroštátny súd uvádza, že Komisia a členské štáty vo vzťahu k Interpolu zjavne nevyužili možnosť, ktorú poskytuje článok 40 smernice 2016/680, a to prijať pravidlá o medzinárodnej spolupráci v oblasti ochrany osobných údajov voči tretím krajinám a medzinárodným organizáciám. Okrem toho sa podľa neho články 36 a 37 tejto smernice týkajú len prenosov osobných údajov voči Interpolu, a nie prenosu takýchto údajov Interpolom do členských štátov. Podľa vnútroštátneho súdu teda uvedená smernica obsahuje právnu medzeru, ktorú je potrebné vyplniť. Skutočnosť, že Interpol uskutočňuje prenos osobných údajov uvedených v jeho červených obežníkoch do členských štátov aj napriek tomu, že na skutky, ktorých sa týkajú tieto obežníky, sa vzťahuje zásada *ne bis in idem*, pričom nezabezpečuje, aby boli tieto údaje bez meškania vymazané v prípade, že je spracúvanie týchto údajov protiprávne, podľa neho vyvoláva vážne pochybnosti o spoľahlivosti tejto organizácie v oblasti ochrany osobných údajov.

38 Podľa vnútroštátneho súdu teda vyriešenie sporu vo veci samej závisí od výkladu článku 54 DVSD, článku 50 Charty, článku 21 ods. 1 ZFEÚ, ako aj ustanovení smernice 2016/680. Za predpokladu, že by sa v prejednávanej veci uplatnila zásada *ne bis in idem*, čím by sa podľa neho ďalšia prítomnosť oznámenia o pátraní po WS vydaného tretím štátom a poskytnutého prostredníctvom červeného obežníka Interpolu vo vnútroštátnych registroch hľadaných osôb stala protiprávnou, by totiž podľa jeho názoru členské štáty nesmeli spracúvať osobné údaje uvedené v tomto obežníku. V dôsledku toho by podľa vnútroštátneho súdu museli byť oznámenia o pátraní po WS zapísané v registroch hľadaných osôb členských štátov po vydaní uvedeného červeného obežníka vymazané, čím by sa WS zabezpečil výkon jeho slobody pohybu v Únii a schengenskom priestore.

39 Za týchto podmienok Verwaltungsgericht Wiesbaden (Správny súd Wiesbaden) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Má sa článok 54 [DVSD] v spojení s článkom 50 [Charty] vykladať v tom zmysle, že ak nemecká prokuratúra zastaví začaté trestné konanie po tom, čo obvinený splní určité podmienky, najmä zaplatí určitú peňažnú sumu, ktorú stanovila táto prokuratúra, postačuje to na to, aby bolo vo všetkých [zmluvných štátoch] zakázané začatie trestného konania pre ten istý skutok?

2. Vyplýva z článku 21 ods. 1 ZFEÚ zákaz pre členské štáty vykonať žiadosti tretích štátov o zatknutie vydané v rámci medzinárodnej organizácie, akou je [Interpol], ak je osoba, ktorej sa týka žiadosť o zatknutie, občanom Únie, a členský štát, ktorého štátnym príslušníkom je táto osoba, oznámil pochybnosti o zlučiteľnosti žiadosti o zatknutie so zákazom dvojitého trestu tejto medzinárodnej organizácii, a teda aj ostatným členským štátom?

3. Postačuje článok 21 ods. 1 ZFEÚ na zabránenie začatia trestných konaní a dočasného zadržania v členských štátoch, ktorých štátnym príslušníkom nie je dotknutá osoba, ak je toto zadržanie v rozpore so zákazom dvojitého trestu?

4. Majú sa článok 4 ods. 1 písm. a) a článok 8 ods. 1 smernice 2016/680 v spojení s článkom 54 DVSD a článkom 50 Charty vykladať v tom zmysle, že členské štáty sú povinné prijať právne predpisy, ktoré zabezpečia, aby v prípade konania vedúceho k zastaveniu trestného stíhania bolo vo všetkých [zmluvných štátoch] zakázané ďalšie spracúvanie červených obežníkov Interpolu, ktoré môžu viesť k ďalšiemu trestnému konaniu?

5. Zaručuje medzinárodná organizácia, akou je Interpol, primeranú úroveň ochrany osobných údajov, ak neexistuje rozhodnutie o primeranosti podľa článku 36 smernice 2016/680 alebo neexistujú primerané záruky podľa článku 37 tejto smernice?

6. Smú členské štáty ďalej spracúvať osobné údaje, ktoré tretie štáty v rámci Interpolu uviedli v obežníku o pátraní po osobe (červený obežník), len vtedy, ak tretí štát uvedeným obežníkom o pátraní po osobe rozoslal žiadosť o zatknutie a vydanie a požiadal o zatknutie, ktoré neodporuje európskemu právu, najmä zákazu dvojitého trestu?“

Konanie na Súdnom dvore

40 Vnútroštátny súd navrhol, aby bol tento návrh na začatie prejudiciálneho konania prejednaný v naliehavom prejudiciálnom konaní podľa článku 107 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora.

41 Dňa 12. júla 2019 Súdny dvor, ktorý osobitne konštatoval, že WS sa nenachádza vo väzbe, na návrh sudcu spravodajcu a po vypočutí generálneho advokáta rozhodol, že tomuto návrhu nevyhovie.

O prejudiciálnych otázkach

O prípustnosti

42 Viaceré oprávnené subjekty, ktoré predložili písomné pripomienky alebo sa zúčastnili na pojednávaní pred Súdnym dvorom, spochybnili prípustnosť návrhu na začatie prejudiciálneho konania alebo niektorých otázok položených vnútroštátnym súdom.

43 Po prvé belgická vláda v podstate tvrdí, že vnútroštátny súd dostatočne presne nevymedzuje predmet sporu vo veci samej, ako ani relevantné skutkové okolnosti, a nevysvetľuje dôvody, pre ktoré sa rozhodol položiť otázku o výklade ustanovení práva Únie uvedených v návrhu na začatie prejudiciálneho konania, čo je v rozpore s požiadavkami článku 94 písm. a) a c) rokovacieho poriadku.

44 Po druhé helénska vláda tvrdí, že z rozhodnutia vnútroštátneho súdu nevyplýva, že by WS vykonal svoje právo na voľný pohyb na základe článku 21 ZFEÚ, takže otázka, či bolo toto právo porušené, je podľa nej hypotetická. Z tohto rozhodnutia podľa nej nevyplýva ani to, že osobné údaje WS uvedené v červenom obežníku, ktorý sa ho týka, boli v nadväznosti na pravdepodobný prenos tohto obežníka zo strany Interpolu príslušným orgánom členských štátov Interpolu zaznamenané vo vnútroštátnych registroch hľadaných osôb členských štátov.

45 Po tretie podľa Spolkovej republiky Nemecko, nemeckej vlády a českej vlády majú otázky položené vnútroštátnym súdom čisto hypotetickú povahu, keďže nesúvisia so sporom vo veci samej medzi WS a Spolkovou republikou Nemecko. Tieto otázky sa totiž podľa nich týkajú výlučne povinností, ktoré sú uložené iným členským štátom ako Spolkovej republike Nemecko.

46 Po štvrté belgická, česká, nemecká a holandská vláda poznamenávajú, že vnútroštátny súd ako nemecký súd nemá právomoc rozhodnúť, akým spôsobom majú alebo nemajú vo vzťahu k WS konať iné členské štáty ako Spolková republika Nemecko.

47 Po piate belgická a česká vláda, ako aj Komisia tvrdia, že piata otázka týkajúca sa úrovne ochrany osobných údajov zabezpečenej Interpolom je neprípustná z dôvodu, že sa týka hypotetickej situácie.

48 Po šieste a napokon sa Spolková republika Nemecko, belgická, nemecká a španielska vláda, ako aj vláda Spojeného kráľovstva domnievajú, že v každom prípade po tom, čo Interpol 5. septembra 2019 zrušil červený obežník týkajúci sa WS, sa prejudiciálne otázky stali bezpredmetnými, a preto sú neprípustné.

49 Je potrebné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry článok 267 ZFEÚ poskytuje vnútroštátnym súdom veľkú diskrečnú právomoc obrátiť sa na Súdny dvor, ak sa domnievajú, že vec, o ktorej rozhodujú, nastoľuje otázky týkajúce sa okrem iného výkladu ustanovení práva Únie potrebných na rozhodnutie sporu, ktorý im bol predložený, pričom sú oprávnené využiť túto možnosť v ktoromkoľvek okamihu konania, keď to považujú za vhodné (rozsudok z 26. júna 2019, Addiko Bank, C-407/18, EU:C:2019:537, bod 35 a citovaná judikatúra).

50 Súdny dvor tiež opakovane pripomenul že pre otázky vnútroštátnych súdov týkajúce sa práva Únie platí prezumpcia relevantnosti. Súdny dvor teda môže odmietnuť rozhodovať o takýchto otázkach len vtedy, ak je zjavné, že požadovaný výklad predpisu Únie nemá nijakú súvislosť s existenciou alebo predmetom sporu vo veci samej, pokiaľ ide o hypotetický problém, alebo ak Súdny dvor nedisponuje skutkovými ani právnymi podkladmi potrebnými na užitočnú odpoveď na otázky, ktoré mu boli položené (rozsudky z 10. decembra 2018, Wightman a i., C-621/18, EU:C:2018:999, bod 27, ako aj citovaná judikatúra, a z 26. júna 2019, Addiko Bank, C-407/18, EU:C:2019:537, bod 36).

51 Pokiaľ ide o prípustnosť návrhu na začatie prejudiciálneho konania, v prvom rade je potrebné pripomenúť, že z článku 94 písm. a) a c) rokovacieho poriadku vyplýva, že návrh na začatie prejudiciálneho konania musí okrem znenia otázok položených Súdnemu dvoru obsahovať najmä stručné zhrnutie predmetu sporu, ako aj relevantné skutočnosti, ktoré zistil vnútroštátny súd, alebo aspoň zhrnutie skutkového stavu, z ktorého prejudiciálne otázky vychádzajú, a uvedenie dôvodov, pre ktoré sa vnútroštátny súd rozhodol položiť otázku o výklade určitých ustanovení práva Únie, ako aj súvislosti, ktoré vnútroštátny súd vidí medzi týmito ustanoveniami a vnútroštátnou právnou úpravou uplatniteľnou vo veci samej.

52 V prejednávanej veci návrh na začatie prejudiciálneho konania spĺňa podmienky stanovené týmto ustanovením. Tento návrh totiž poskytuje, hoci stručne, potrebné spresnenia, pokiaľ ide o relevantné skutočnosti a predmet sporu vo veci samej, a to jednak prekážku, ktorá podľa názoru vnútroštátneho súdu vyplýva z vydania červeného obežníka týkajúceho sa WS a zo zaznamenania jeho osobných údajov uvedených v tomto obežníku vo vnútroštátnych registroch hľadaných osôb, pre výkon voľného pohybu WS v členských štátoch a zmluvných štátoch iných ako Spolková republika Nemecko, a jednak kroky, ktoré WS podnikol v snahe dosiahnuť odstránenie tejto prekážky prostredníctvom žaloby podanej proti poslednému uvedenému členskému štátu. Okrem toho, ako bolo uvedené v bode 37 tohto rozsudku, vnútroštátny súd spresnil dôvody, ktoré ho viedli k predloženiu návrhu na začatie prejudiciálneho konania Súdnemu dvoru, a súvislosť, ktorá podľa neho existuje medzi ustanoveniami práva Únie uvedenými v tomto návrhu a sporom vo veci samej.

53 Je tiež potrebné uviesť, že všetci dotknutí účastníci konania, ktorí sa zúčastnili konania pred Súdnym dvorom, mohli účinne predložiť svoje pripomienky k otázkam položeným vnútroštátnym súdom vzhľadom na relevantné skutočnosti a predmet sporu vo veci samej, ako sú opísané v návrhu na začatie prejudiciálneho konania.

54 V druhom rade skutočnosť, že z návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že WS zrejme po vydaní červeného obežníka, ktorý sa ho týka, neuplatnil svoje právo na voľný pohyb podľa článku 21 ods. 1 ZFEÚ, neznamená, že problém, ktorého sa týka táto žiadosť, je hypotetický. Z informácií poskytnutých vnútroštátnym súdom totiž vyplýva, že WS podal na uvedený súd ním prejednávanú žalobu práve s cieľom vytvoriť podmienky potrebné na to, aby mohol uplatniť svoje právo na voľný pohyb bez toho, aby mu hrozilo že z dôvodu existencie uvedeného obežníka bude zatknutý v členskom štáte, do ktorého bude chcieť vstúpiť.

55 Okrem toho, pokiaľ ide o smernicu 2016/680, hoci je pravda, že návrh na začatie prejudiciálneho konania neodkazuje na dôkazy, ktoré by preukazovali, že osobné údaje WS uvedené v červenom obežníku, ktorý sa ho týka, boli v nadväznosti na vydanie tohto obežníka Interpolom skutočne zaznamenané vo vnútroštátnych registroch hľadaných osôb iných členských štátov, než je Spolková republika Nemecko, je potrebné uviesť, že nemožno predpokladať, že členské štáty Interpolu, medzi ktorými sú všetky členské štáty a všetky zmluvné štáty, by mohli vo vzťahu k osobám, po ktorých je vyhlásené pátranie prostredníctvom červeného obežníka Interpolu, splniť svoju povinnosť „neustálej a aktívnej spolupráce“ s touto organizáciou uvedenú v článku 31 Štatútu Interpolu bez toho, aby vo svojich registroch hľadaných osôb zaznamenali osobné údaje týchto osôb uvedené v takomto obežníku, pokiaľ by pre takéto nekonanie neexistovali platné dôvody.

56 Okrem toho z § 80 pravidiel Interpolu o spracúvaní osobných údajov vyplýva, že keď Interpol vydá červený obežník, národné ústredne členských štátov postúpia všetkým príslušným orgánom svojho členského štátu všetky údaje uvedené v takomto obežníku, medzi ktorými sú aj osobné údaje osoby, ktorej sa tento obežník týka. Žiadna zo skutočností, ktoré boli oznámené Súdnemu dvoru, pritom neumožňuje pochybovať o tom, že v členských štátoch došlo k takémuto prenosu osobných údajov WS uvedených v červenom obežníku, ktorý ho týka.

57 V treťom rade skutočnosť, že prejudiciálne otázky sa týkajú výlučne povinností, ktoré majú iné členské štáty a zmluvné štáty ako Spolková republika Nemecko, neznamená, že tieto otázky nijako nesúvisia so sporom vo veci samej. Hoci sa tento spor týka údajnej povinnosti Spolkovej republiky Nemecko, a teda nemeckých orgánov, ochrániť WS pred negatívnymi dôsledkami vyplývajúcimi z červeného obežníka Interpolu, ktorý sa ho týka, na výkon jeho práva na voľný pohyb, existencia a rozsah tejto povinnosti môžu závisieť od prípadných povinností uložených členským štátom a zmluvným štátom, pokiaľ ide o osobu, ktorej sa týka červený obežník Interpolu v situácii, v ktorej sa môže uplatniť zásada *ne bis in idem*, a to aj pokiaľ ide o spracúvanie osobných údajov uvedených v takomto obežníku v zmysle smernice 2016/680.

58 Vo štvrtom rade vzhľadom na to, že ako vyplýva z predchádzajúceho bodu žaloba vo veci samej smeruje výlučne proti Spolkovej republike Nemecko, a teda proti príslušným nemeckým orgánom, prípustnosť návrhu na začatie prejudiciálneho konania nemožno spochybniť z dôvodu, že vnútroštátny súd nemá právomoc rozhodovať o povinnostiach, ktoré majú orgány iných členských štátov. Tento súd sa totiž bude musieť v rámci sporu vo veci samej vyjadriť len k povinnostiam, ktoré má Spolková republika Nemecko a nemecké orgány.

59 V piatom a poslednom rade, hoci je pravda, že po tom, čo Interpol 5. septembra 2019 zrušil červený obežník týkajúci sa WS, zanikla prekážka, ktorú tento obežník mohol predstavovať pre voľný pohyb WS, je potrebné uviesť, že vnútroštátny súd vo svojej odpovedi z 11. novembra 2019 na otázku Súdneho dvora týkajúcu sa možných dôsledkov tohto zrušenia pre návrh na začatie prejudiciálneho konania uviedol, že WS vyjadril svoj úmysel upraviť svoju žalobu na určovaciu žalobu („Feststellungsklage“), s cieľom dosiahnuť ňou v aktuálnom znení to, aby bola Spolkovej republike

Nemecko uložená povinnosť prijať všetky potrebné opatrenia, aby jednak zabránila Interpolu vydať akýkoľvek nový červený obežník týkajúci sa tých istých skutkov, aké sú uvedené v červenom obežníku týkajúcom sa WS, a jednak, aby v prípade, že Interpol vydá prípadný nový červený obežník, dosiahla jeho zrušenie. Tento súd spresňuje, že podľa neho je možné žalobné návrhy vo veci samej vykladať tiež v tom zmysle, že táto žaloba v súčasnosti predstavuje návrh na konštatovanie protiprávnosti („Fortsetzungsfeststellungsklage“).

60 V tejto súvislosti vnútroštátny súd ešte spresnil, že spor vo veci samej sa nestal bezpredmetným a že v prípade oboch žalôb uvedených v predchádzajúcom bode je odpoveď na otázky, ktoré kladie, naďalej nevyhnutná na vyriešenie tohto sporu.

61 V tejto súvislosti je pritom potrebné pripomenúť, že v súlade s ustálenou judikatúrou Súdneho dvora v rámci spolupráce medzi týmto súdom a vnútroštátnymi súdmi zakotvenej v článku 267 ZFEÚ prináleží iba vnútroštátnemu súdu, ktorý prejednáva spor a ktorý musí niesť zodpovednosť za následné súdne rozhodnutie, aby so zreteľom na osobitosti veci posúdil potrebu rozhodnutia v prejudiciálnom konaní pre vyhlásenie svojho rozsudku (pozri rozsudok z 26. októbra 2017, Argenta Spaarbank, C-39/16, EU:C:2017:813, bod 37 a citovanú judikatúru).

62 Pokiaľ ide o prípustnosť jednotlivých prejudiciálnych otázok, je potrebné uviesť, že pokiaľ ide o prvú až štvrtú otázku a šiestu otázku, vzhľadom na úvahy uvedené vnútroštátnym súdom nie je zjavné, že výklad práva Únie požadovaný týmto súdom nemá žiadnu súvislosť s existenciou alebo predmetom sporu vo veci samej v stave, v akom sa nachádza po zrušení červeného obežníka týkajúceho sa WS, ku ktorému došlo 5. septembra 2019, ani že sa problém, ktorého sa týka návrh na začatie prejudiciálneho konania, stal po tomto zrušení hypotetickým.

63 Z toho vyplýva, že prvú až štvrtú otázku a šiestu otázku je potrebné považovať za prípustné.

64 Inak je to v prípade piatej otázky. Touto otázkou sa totiž vnútroštátny súd v podstate pýta, či Interpol disponuje dostatočnou úrovňou ochrany osobných údajov, ktorá by orgánom podliehajúcim ustanoveniam smernice 2016/680 umožňovala uskutočniť prenos týchto údajov do tejto organizácie. Vnútroštátny súd však nijako nevysvetlil, prečo by odpoveď Súdneho dvora na túto otázku bola nevyhnutná na účely vyriešenia sporu vo veci samej.

65 Je nepochybne pravda, že z § 87 pravidiel Interpolu o spracúvaní osobných údajov vyplýva, že štát, na ktorého území bol zistený pobyt osoby hľadanej na základe červeného obežníka, o tom bezodkladne informuje orgán, ktorý požiadal o vydanie tohto obežníka, ako aj Interpol, a to s výhradou obmedzení vyplývajúcich z právnych predpisov tohto štátu a uplatniteľných medzinárodných zmlúv. V tomto rozsahu teda červený obežník vydaný Interpolom môže viesť k prenosu osobných údajov z členského štátu do Interpolu. Vnútroštátny súd sa však nepýta na túto situáciu, pričom jeho pochybnosti o spoľahlivosti Interpolu z hľadiska ochrany osobných údajov vychádzajú výlučne zo skutočnosti, že táto organizácia vykonala prenos takýchto údajov do členských štátov prostredníctvom červeného obežníka týkajúceho sa WS a ponechávala tento obežník v platnosti v čase podania návrhu na začatie prejudiciálneho konania aj napriek skutočnosti, že podľa vnútroštátneho súdu sa uplatňovala zásada *ne bis in idem*.

66 Za týchto okolností, keďže výklad práva Únie požadovaný piatou otázkou nemá zjavne žiadnu súvislosť s existenciou alebo predmetom sporu vo veci samej, je potrebné túto otázku vyhlásiť za neprípustnú.

O veci samej

O prvej až tretej otázke

67 Svojou prvou až treťou otázkou, ktoré je potrebné preskúmať spoločne, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či článok 54 DVSD a článok 21 ods. 1 ZFEÚ v spojení s článkom 50 Charty bránia tomu, aby orgány zmluvného štátu alebo členského štátu dočasne zadržali osobu, ktorej sa týka červený obežník vydaný Interpolom na žiadosť tretieho štátu, ak voči tejto osobe jednak už bolo v zmluvnom štáte alebo v členskom štáte vedené trestné stíhanie, ktoré prokurátor zastavil po tom, čo dotknutá osoba splnila určité podmienky, a jednak orgány tohto zmluvného štátu alebo členského štátu informovali Interpol o tom, že podľa ich názoru sa toto konanie týka rovnakých skutkov, aké sú uvedené v červenom obežníku.

68 Na úvod je potrebné uviesť, že z § 87 pravidiel Interpolu o spracúvaní osobných údajov vyplýva, že po zistení miesta pobytu osoby, vo vzťahu ku ktorej bol vydaný červený obežník, v členskom štáte Interpolu, je tento štát okrem iného povinný hľadanú osobu dočasne zadržať alebo monitorovať, resp. obmedziť jej pohyb, a to v rozsahu, v akom tieto opatrenia umožňuje jeho vnútroštátna právna úprava a uplatniteľné medzinárodné zmluvy.

69 Článok 54 DVSD bráni tomu, aby zmluvný štát stíhal osobu za rovnaké skutky, za aké už bola právoplatne odsúdená alebo oslobodená spod obžaloby iným zmluvným štátom, a to pod podmienkou, že v prípade odsúdenia bol trest už odpykaný alebo sa práve odpykáva, alebo podľa práva tohto posledného uvedeného štátu, už nemôže byť vykonaný.

70 Okrem toho, ako vyplýva z článku 54 DVSD a článku 50 Charty, zásada *ne bis in idem* vyplýva z ústavných tradícií spoločných tak členským štátom, ako aj zmluvným štátom. Preto je potrebné vykladať článok 54 DVSD s prihliadnutím na článok 50 Charty, ktorého dodržanie podstatného obsahu zabezpečuje (rozsudok z 24. októbra 2018, XC a i., C-234/17, EU:C:2018:853, bod 14, ako aj citovaná judikatúra).

71 Pokiaľ ide o článok 21 ods. 1 ZFEÚ, toto ustanovenie stanovuje, že každý občan Únie má právo slobodne sa pohybovať a zdržiavať na území členských štátov, pričom podlieha obmedzeniam a podmienkam ustanoveným v Zmluvách a v opatreniach prijatých na ich vykonanie.

72 Na účely odpovede na prvú až tretiu otázku je teda potrebné preskúmať, či sa po prvé zásada *ne bis in idem* môže uplatniť aj na rozhodnutie prijaté iným orgánom než trestným súdom a po druhé, či osoba, ktorej sa toto rozhodnutie týka a ktorá je následne dočasne zadržaná v nadväznosti na uverejnenie červeného obežníka Interpolu, ktorý sa jej týka, môže byť považovaná za osobu, ktorá je „stíhaná“ v zmysle článku 54 DVSD, a tým vystavená obmedzeniu jej slobody pohybu nezlučiteľnému s článkom 21 ods. 1 ZFEÚ, pričom oba z týchto článkov sa budú vykladať v spojení s článkom 50 Charty, a to v situácii, keď uplatniteľnosť zásady *ne bis in idem* nie je preukázaná, ale orgány členského štátu alebo zmluvného štátu informovali príslušné orgány ostatných členských štátov alebo zmluvných štátov o svojich pochybnostiach o zlučiteľnosti nového trestného stíhania, ktorého sa týka tento obežník, s uvedenou zásadou.

73 V prvom rade pokiaľ ide o otázku, či sa zásada *ne bis in idem* môže uplatniť aj v prípade rozhodnutia prijatého iným orgánom, ako je trestný súd, Súdny dvor už rozhodol, že zásada *ne bis in idem* zakotvená v článku 54 DVSD sa uplatňuje na konania o zastavení trestného stíhania, ako je konanie uvedené v § 153a StPO, ktorými prokuratúra zmluvného štátu ukončí bez zásahu súdneho orgánu trestné konanie začaté v tomto štáte po tom, čo obvinený splnil niektoré povinnosti a najmä zaplatil sumu peňazí stanovenú prokuratúrou (rozsudok z 11. februára 2003, Gözütok a Brügge, C-187/01

a C-385/01, EU:C:2003:87, body 22, 27 a 48), a to pod podmienkou, že toto rozhodnutie sa zakladá na posúdení vo veci samej (pozri v tomto zmysle rozsudok z 10. marca 2005, Miraglia, C-469/03, EU:C:2005:156, body 34 a 35).

74 Ako pritom vyplýva z informácií poskytnutých vnútroštátnym súdom, voči WS bolo v Nemecku vedené trestné konanie, ktoré bolo s konečnou platnosťou zastavené rozhodnutím z 27. januára 2010 po tom, čo WS zaplatil peňažnú sumu v súlade s § 153a ods. 1 StPO. Z toho vyplýva, že pokiaľ ide o skutky, ktorých sa týka toto rozhodnutie, môže sa uplatniť zásada *ne bis in idem* zakotvená tak v článku 54 DVSD, ako aj v článku 50 Charty.

75 Pokiaľ ide v druhom rade o otázku, či článok 54 DVSD môže brániť dočasnému zadržaniu osoby, ktorej sa týka červený obežník Interpolu, je potrebné pripomenúť, že toto ustanovenie bráni tomu, aby osobu, ktorú už niektorý zmluvný štát právoplatne odsúdil alebo oslobodil spod obžaloby, „stíhal“ iný zmluvný štát.

76 V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že znenie článku 54 DVSD neumožňuje samo osebe odpovedať na otázku, či osobu, ktorej sa týka červený obežník Interpolu a ktorá je predmetom dočasného zadržania, možno považovať za „stíhanú“ osobu v zmysle tohto ustanovenia.

77 Z ustálenej judikatúry však vyplýva, že pri výklade ustanovenia práva Únie je nutné vziať do úvahy nielen jeho doslovné znenie, ale aj vzájomný kontext a ciele sledované právnou úpravou, ktorej je súčasťou (pozri najmä rozsudok zo 17. apríla 2018, Egenberger, C-414/16, EU:C:2018:257, bod 44 citovanú judikatúru).

78 Pokiaľ ide o kontext článku 54 DVSD, je potrebné uviesť, že článok 50 Charty, ktorý zakotvuje zásadu *ne bis in idem* na úrovni základných práv Únie, stanovuje, že nikoho nemožno stíhať alebo potrestať v trestnom konaní za trestný čin, za ktorý už bol v rámci Únie oslobodený alebo odsúdený konečným rozsudkom v súlade so zákonom. Ako Súdny dvor pripomenul, z tohto ustanovenia vyplýva, že zásada *ne bis in idem* zakazuje tak kumuláciu stíhaní, ako aj sankcií trestnoprávnej povahy v zmysle tohto článku, za rovnaké skutky a proti tej istej osobe (rozsudok z 20. marca 2018, Garlsson Real Estate a i., C-537/16, EU:C:2018:193, bod 27, ako aj citovaná judikatúra).

79 Pokiaľ ide o cieľ sledovaný článkom 54 DVSD, z judikatúry vyplýva, že zásada *ne bis in idem* uvedená v tomto článku má v priestore slobody, bezpečnosti a spravodlivosti zabrániť tomu, aby osoba, ktorá už bola právoplatne odsúdená alebo oslobodená spod obžaloby, bola stíhaná v dôsledku toho, že využila svoje právo voľného pohybu za ten istý skutok na území viacerých zmluvných štátov, čím sa má zaručiť právna istota prostredníctvom rešpektovania rozhodnutí verejných orgánov, ktoré nadobudli právoplatnosť aj bez harmonizácie alebo aproximácie trestnoprávnych úprav členských štátov. V tejto súvislosti je potrebné článok 54 DSVD vykladať so zreteľom na článok 3 ods. 2 ZEÚ, podľa ktorého Únia ponúka svojim občanom priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti bez vnútorných hraníc, v ktorom je zaručený voľný pohyb osôb spolu s príslušnými opatreniami týkajúcimi sa najmä predchádzania trestnej činnosti a boja s ňou (rozsudok z 29. júna 2016, Kossowski, C-486/14, EU:C:2016:483, body 44 a 46, ako aj citovaná judikatúra). Konkrétnejšie z tejto judikatúry vyplýva, že osoba, ktorá bola právoplatne odsúdená alebo oslobodená spod obžaloby, musí mať právo slobodne sa pohybovať bez toho, aby sa obávala nových trestných stíhaní za rovnaké skutky v inom zmluvnom štáte (rozsudok z 28. septembra 2006, Gasparini a i., C-467/04, EU:C:2006:610, bod 27, ako aj citovaná judikatúra).

80 V tejto súvislosti článok 54 DVSD nevyhnutne znamená, že existuje vzájomná dôvera zmluvných štátov v ich príslušné systémy trestného súdnictva, pričom každý z nich súhlasí s uplatnením trestného práva platného v iných zmluvných štátoch, hoci by uplatnenie jeho vlastnej vnútroštátnej právnej úpravy viedlo k inému výsledku. Táto vzájomná dôvera vyžaduje, aby príslušné dotknuté orgány druhého zmluvného štátu akceptovali právoplatné rozhodnutie vydané na území prvého zmluvného štátu, ktoré im bolo oznámené (rozsudok z 29. júna 2016, Kossowski, C-486/14, EU:C:2016:483, body 50 a 51).

81 Z judikatúry však vyplýva aj to, že táto vzájomná dôvera môže existovať len v prípade, že druhý zmluvný štát sa môže uistiť na základe informácií od prvého zmluvného štátu o tom, že dotknuté rozhodnutie prijaté príslušnými orgánmi prvého zmluvného štátu je skutočne právoplatné rozhodnutie, ktoré bolo vydané na základe posúdenia vo veci samej (rozsudok z 29. júna 2016, Kossowski, C-486/14, EU:C:2016:483, bod 52).

82 Z toho vyplýva, že orgány zmluvného štátu sú povinné zdržať sa toho, aby samy trestne stíhali za určité skutky alebo pomáhali tretiemu štátu pri stíhaní takejto osoby tým, že ju dočasne zadržia, len vtedy, ak je nesporné, že táto osoba už bola právoplatne odsúdená alebo oslobodená spod obžaloby za ten istý skutok iným zmluvným štátom v zmysle článku 54 DVSD, a v dôsledku toho sa uplatňuje zásada *ne bis in idem*.

83 Ako v podstate uviedol generálny advokát v bode 94 svojich návrhov, tento výklad potvrdzuje aj článok 57 DVSD, podľa ktorého orgány zmluvného štátu, v ktorom je osoba obvinená z trestného činu, môžu, ak majú dôvod domnievať sa, že toto obvinenie sa týka tých istých skutkov, za ktoré už osoba bola právoplatne odsúdená alebo oslobodená spod obžaloby iným zmluvným štátom, požiadať príslušné orgány tohto posledného štátu o informácie potrebné na určenie, či sa uplatní zásada *ne bis in idem*. Z tohto ustanovenia totiž vyplýva, že len samotná možnosť, že sa táto zásada uplatní, nestačí na to, aby sa zmluvnému štátu zabránilo prijať všetky opatrenia na stíhanie dotknutej osoby.

84 Dočasné zadržanie osoby, ktorej sa týka červený obežník Interpolu vydaný na žiadosť tretieho štátu, pritom môže v situácii, keď existuje pochybnosť o uplatniteľnosti zásady *ne bis in idem*, predstavovať nevyhnutnú etapu na vykonanie potrebného overenia v tejto súvislosti a zároveň zabrániť riziku, že dotknutá osoba ujde a vyhne sa tak prípadnému trestnému stíhaniu v uvedenom treťom štáte za skutky, za ktoré nebola niektorým zo zmluvných štátov právoplatne odsúdená ani oslobodená spod obžaloby. Z toho vyplýva, že v takejto situácii článok 54 DVSD nebráni takémuto dočasnému zadržaniu, pokiaľ je nevyhnutné na účely tohto overenia.

85 Ten istý výklad platí aj v prípade článku 21 ods. 1 ZFEÚ v spojení s článkom 50 Charty.

86 V tejto súvislosti hoci dočasné zadržanie nepochybne predstavuje obmedzenie práva dotknutej osoby na voľný pohyb, v prípade neistoty v otázke uplatniteľnosti zásady *ne bis in idem* sa musí považovať za odôvodnené legitímnym cieľom, ktorým je zabrániť beztrestnosti tejto osoby, pričom tento cieľ, ako rozhodol Súdny dvor, patrí do kontextu priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti bez vnútorných hraníc, v ktorom je zaručený voľný pohyb osôb, stanoveného v článku 3 ods. 2 ZEÚ (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 6. septembra 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, body 36 a 37, ako aj z 2. apríla 2020, Ruska Federacija, C-897/19 PPU, EU:C:2020:262, bod 60).

87 Takéto dočasné zadržanie totiž môže uľahčiť vedenie trestného stíhania proti uvedenej osobe v nadväznosti na jej prípadné vydanie do tretieho štátu, na žiadosť ktorého bol vydaný červený obežník Interpolu týkajúci sa uvedenej osoby, za predpokladu, že by tomu nebránila zásada *ne bis in idem*. Súdny dvor už rozhodol, že vydávanie osôb je postup, ktorého cieľom je práve boj proti beztrestnosti osoby nachádzajúcej sa inde než na území, kde údajne spáchala trestný čin, umožňujúci tým zabrániť tomu, aby trestné činy, ktoré spáchali osoby na území štátu, z ktorého ušli, ostali nepotrestané (rozsudok z 2. apríla 2020, Ruska Federacija, C-897/19 PPU, EU:C:2020:262, bod 61 a citovaná judikatúra).

88 Z toho vyplýva, že tak orgány zmluvného štátu, ako aj orgány členského štátu môžu dočasne zadržať osobu, na ktorú sa vzťahuje červený obežník Interpolu, pokiaľ nie je preukázané, že sa uplatní zásada *ne bis in idem*.

89 Naopak, ak sa orgány zmluvného štátu alebo členského štátu, do ktorého sa táto osoba premiestni, dozvedeli o tom, že v inom zmluvnom štáte alebo v inom členskom štáte bolo prijaté právoplatné súdne rozhodnutie, v ktorom sa konštatuje uplatnenie zásady *ne bis in idem*, pokiaľ ide o skutky,

ktorých sa týka uvedený červený obežník, a to prípadne po získaní potrebných informácií od príslušných orgánov zmluvného štátu alebo členského štátu, ktorý tvrdí, že trestné stíhanie týkajúce sa rovnakých skutkov bolo zastavené, dočasnému zadržaniu uvedenej osoby zo strany týchto orgánov, prípadne ďalšiemu trvaniu tohto zadržania, bráni vzájomná dôvera medzi zmluvnými štátmi vyplývajúca z článku 54 DVSD, pripomenutá v bode 80 tohto rozsudku, ako aj právo na slobodu pohybu zaručené v článku 21 ods. 1 ZFEÚ, pričom obe ustanovenia sa majú vykladať v spojení s článkom 50 Charty.

90 Pokiaľ totiž ide jednak o článok 54 DVSD, dočasné zadržanie sa v takejto situácii musí považovať za opatrenie, ktorého cieľom už nie je overiť, či sú splnené podmienky uplatnenia zásady *ne bis in idem*, ale len prispieť k účinnému výkonu trestného stíhania dotknutej osoby v treťom štáte, ktorý požiadal o vydanie predmetného červeného obežníka, po jej prípadnom vydaní do tohto štátu.

91 Pokiaľ ide ďalej o článok 21 ods. 1 ZFEÚ v spojení s článkom 50 Charty, obmedzenie práva osoby, ktorej sa týka červený obežník, na voľný pohyb ako dôsledok jej dočasného zadržania by v situácii opísanej v bode 89 tohto rozsudku nebolo odôvodnené legitímnym cieľom zabrániť riziku beztrestnosti, keďže táto osoba už bola za skutky uvedené v tomto červenom obežníku právoplatne odsúdená alebo oslobodená spod obžaloby.

92 S cieľom zabezpečiť v takejto situácii potrebný účinok článku 54 DVSD a článku 21 ods. 1 ZFEÚ v spojení s článkom 50 Charty prináleží členským štátom a zmluvným štátom, aby zabezpečili dostupnosť opravných prostriedkov, ktoré dotknutým osobám umožnia získať právoplatné súdne rozhodnutie konštatujúce uplatňovanie zásady *ne bis in idem*, ako je uvedené v bode 89 tohto rozsudku.

93 Výklad článku 54 DVSD a článku 21 ods. 1 ZFEÚ v spojení s článkom 50 Charty uvedený v bodoch 89 až 91 tohto rozsudku nespochybňujú ani tvrdenia niektorých vlád, ktoré sa zúčastnili na konaní pred Súdnym dvorom, podľa ktorých sa článok 54 DVSD uplatňuje len v rámci schengenského priestoru a zásada *ne bis in idem* nepredstavuje absolútny dôvod odôvodňujúci odmietnutie vydania podľa dohody medzi EÚ a USA.

94 Jednak totiž platí, že hoci článok 54 DVSD zjavne nie je záväzný pre štát, ktorý nepatrí medzi zmluvné štáty a ktorý teda nie je súčasťou schengenského priestoru, je potrebné uviesť, že dočasné zadržanie osoby, ktorej sa týka červený obežník Interpolu niektorým zo zmluvných štátov, predstavuje opatrenie tohto zmluvného štátu, a to aj vtedy, keď bol tento obežník vydaný na základe žiadosti tretieho štátu v rámci trestného konania, ktoré začal proti tejto osobe, a takéto opatrenie je teda súčasťou trestného konania, ktoré sa rozširuje, ako bolo konštatované v bodoch 86 a 87 vyššie, na územie zmluvných štátov, a má na právo tejto osoby na slobodu pohybu rovnaký nepriaznivý účinok, aký by malo rovnaké opatrenie prijaté v rámci trestného konania prebiehajúceho výlučne v tomto zmluvnom štáte.

95 Z toho vyplýva, že ako uviedol generálny advokát v bodoch 60 až 64 svojich návrhov, cieľ, ktorý sleduje článok 54 DVSD, môže dosiahnuť iba taký výklad uvedeného článku, podľa ktorého takýto úkon zmluvného štátu spadá pod pojem „stíhanie“ v zmysle tohto článku.

96 Zákonnosť aktu niektorého zo zmluvných štátov spočívajúceho v dočasnom zadržaní osoby, ktorej sa týka červený obežník Interpolu, teda závisí od súladu tohto aktu s článkom 54 DVSD, pričom body 89 a 90 tohto rozsudku ilustrujú situáciu, v ktorej takéto zadržanie toto ustanovenie porušuje.

97 Pokiaľ ide ďalej o dohodu medzi EÚ a USA, je potrebné konštatovať, že je nepochybne pravda, že táto dohoda, ktorej cieľom je podľa jej článku 1 posilniť spoluprácu medzi Úniou a Spojenými štátmi americkými v rámci existujúcich vzťahov medzi členskými štátmi a týmto tretím štátom v oblasti vydávania osôb, výslovne nestanovuje, že uplatniteľnosť zásady *ne bis in idem* umožňuje orgánom členských štátov odmietnuť vydanie, ktoré požadujú Spojené štáty americké.

98 Je však potrebné pripomenúť, že situácia uvedená v návrhu na začatie prejudiciálneho konania sa týka dočasného zadržania osoby, ktorej sa týka červený obežník vydaný Interpolom na žiadosť tretieho štátu, a nie vydania tejto osoby do tohto štátu. Na účely overenia, či by výklad článku 54 DVSD uvedený v bodoch 89 a 90 tohto rozsudku mohol byť v rozpore s medzinárodným právom, je preto potrebné preskúmať najprv ustanovenia týkajúce sa vydávania červených obežníkov Interpolu a ich právnych dôsledkov, ktoré sú uvedené v § 82 až 87 pravidiel Interpolu o spracúvaní osobných údajov.

99 Z § 87 týchto pravidiel vyplýva, že členské štáty Interpolu sú povinné v prípade zistenia miesta pobytu osoby, vo vzťahu ku ktorej bol vydaný červený obežník, na svojom území túto osobu dočasne zadržať len vtedy, ak je takéto opatrenie „prípustné podľa [ich] vnútroštátneho práva a uplatniteľných medzinárodných zmlúv“. V prípade, že by bolo dočasné zadržanie osoby, ktorej sa týka červený obežník Interpolu, nezlučiteľné s právom Únie, ak sa tento obežník týka skutkov, na ktoré sa vzťahuje zásada *ne bis in idem*, by teda členský štát Interpolu neporušil svoje povinnosti člena tejto organizácie tým, že by takéto zadržanie neuskutočnil.

100 Okrem toho z judikatúry vyplýva, že hoci v prípade neexistencie pravidiel práva Únie, ktorými sa riadi vydávanie štátnych príslušníkov členských štátov do tretieho štátu, sú členské štáty oprávnené prijať takéto pravidlá, tieto členské štáty sú povinné vykonávať túto právomoc v súlade s právom Únie, a to okrem iného s právom slobodne sa pohybovať a zdržiavať sa na území členských štátov, zaručeným v článku 21 ods. 1 ZFEÚ (pozri v tomto zmysle rozsudky z 13. novembra 2018, Raugevicius, C-247/17, EU:C:2018:898, bod 45, a z 2. apríla 2020, Ruska Federacija, C-897/19 PPU, EU:C:2020:262, bod 48).

101 V prejednávanej veci z návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že nebolo preukázané, že červený obežník týkajúci sa WS, ktorý Interpol vydal v roku 2012, sa týkal tých istých skutkov, za ktoré už bola táto osoba v Nemecku právoplatne odsúdená alebo oslobodená spod obžaloby v zmysle článku 54 DVSD.

102 V dôsledku toho je potrebné vychádzať z toho, že v súlade s tým, čo bolo uvedené v bode 88 tohto rozsudku, dočasné zadržanie WS v zmluvnom štáte alebo v členskom štáte v tomto štádiu neporušuje článok 54 DVSD ani článok 21 ods. 1 ZFEÚ v spojení s článkom 50 Charty.

103 Ako uviedol generálny advokát v bode 98 svojich návrhov, takýto výsledok je v súlade s ustanoveniami rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi (Ú. v. ES L 190, 2002, s. 1; Mim. vyd. 19/006, s. 34) a smernice Európskeho parlamentu a Rady 2014/41/EÚ z 3. apríla 2014 o európskom vyšetrovacom príkaze v trestných veciach (Ú. v. EÚ L 130, 2014, s. 1).

104 Jednak hoci podľa článku 3 bodu 2 rámcového rozhodnutia 2002/584 sa vykonanie európskeho zatykača odmietne, ak je súdny orgán členského štátu výkonu informovaný o tom, že sa uplatňuje zásada *ne bis in idem*, z článku 12 tohto rámcového rozhodnutia vyplýva, že ak je osoba zatknutá na základe európskeho zatykača, prináleží tomuto orgánu rozhodnúť o tom, či sa má táto osoba naďalej zadržiavať v súlade s právnymi predpismi vykonávajúceho členského štátu. Z toho vyplýva, že zatknutie dotknutej osoby alebo jej držanie vo väzbe je vylúčené len pod podmienkou, že uvedený orgán preukázal, že sa uplatní zásada *ne bis in idem*.

105 Okrem toho hoci podľa článku 11 ods. 1 písm. d) smernice 2014/41 môže vykonávajúci členský štát odmietnuť uznanie alebo vykonanie európskeho vyšetrovacieho príkazu vydaného v členskom štáte, ak by toto vykonanie bolo v rozpore so zásadou *ne bis in idem*, z odôvodnenia 17 tejto smernice vyplýva, že vzhľadom na predbežnú povahu konaní, ktoré sú základom pre európsky vyšetrovací príkaz, by sa jeho vykonanie nemalo odmietnuť, keď je jeho účelom zistiť, či existuje prípadné porušenie zásady *ne bis in idem*.

106 Vzhľadom na vyššie uvedené je na prvú až tretiu otázku potrebné odpovedať tak, že článok 54 DVSD, ako aj článok 21 ods. 1 ZFEÚ v spojení s článkom 50 Charty sa majú vykladať v tom zmysle, že nebránia dočasnému zadržaniu osoby, ktorej sa týka červený obežník vydaný Interpolom na žiadosť tretieho štátu, orgánmi zmluvného štátu alebo členského štátu, s výnimkou prípadu, keď je v právoplatnom súdnom rozhodnutí vydanom v zmluvnom štáte alebo v členskom štáte preukázané, že táto osoba už bola zmluvným štátom alebo členským štátom právoplatne odsúdená alebo oslobodená spod obžaloby za rovnaké skutky, ako sú tie, na ktorých je založený tento červený obežník.

O štvrtej a šiestej otázke

107 Svojou štvrtou a šiestou otázkou, ktoré je potrebné preskúmať spoločne, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa ustanovenia smernice 2016/680 v spojení s článkom 54 DVSD a článkom 50 Charty majú vykladať v tom zmysle, že bránia tomu, aby orgány členských štátov spracúvali osobné údaje uvedené v červenom obežníku vydanom Interpolom, ak osoba, ktorej sa týka tento obežník, už bola členským štátom právoplatne odsúdená alebo oslobodená spod obžaloby za rovnaké skutky, ako sú tie, na ktorých je založený uvedený obežník, a z tohto dôvodu sa uplatňuje zásada *ne bis in idem*.

108 Konkrétnejšie sa vnútroštátny súd pýta, či v takom prípade môžu orgány členských štátov zaznamenať osobné údaje uvedené v takomto červenom obežníku vo svojich registroch hľadaných osôb alebo uchovávať takýto záznam, keď už bol vykonaný.

109 Podľa článku 3 bodu 2 smernice 2016/680 sa na účely tejto smernice pod pojmom „spracúvanie“ rozumie „operácia alebo súbor operácií s osobnými údajmi alebo súbormi osobných údajov, napríklad získavanie, zaznamenávanie… vymazanie alebo likvidácia, bez ohľadu na to, či sa vykonávajú automatizovanými alebo neautomatizovanými prostriedkami“.

110 Podľa článku 2 ods. 1 tejto smernice sa táto smernica vzťahuje na spracúvanie osobných údajov príslušnými orgánmi na účely uvedené v článku 1 ods. 1 uvedenej smernice, to znamená na účely predchádzania trestným činom, ich vyšetrovania, odhaľovania alebo stíhania alebo na účely výkonu trestných sankcií, vrátane ochrany pred ohrozením verejnej bezpečnosti a predchádzania takémuto ohrozeniu.

111 Zaznamenanie osobných údajov uvedených v červenom obežníku Interpolu v registroch hľadaných osôb členského štátu, ktoré uskutočnili orgány tohto štátu na základe vnútroštátneho práva, teda predstavuje spracúvanie týchto údajov, na ktoré sa vzťahuje smernica 2016/680. To isté platí aj pre akúkoľvek inú operáciu alebo súbor operácií uplatňovaných na tieto údaje v zmysle článku 3 bodu 2 tejto smernice.

112 Okrem toho podľa článku 4 ods. 1 písm. a) a b) smernice 2016/680 členské štáty musia okrem iného stanoviť, že osobné údaje sa jednak musia spracúvať zákonným spôsobom a spravodlivo a jednak, že sa musia získavať na konkrétne určené, výslovne uvedené a legitímne účely a nesmú byť spracúvané spôsobom, ktorý je nezlučiteľný s týmito účelmi. Článok 8 ods. 1 tejto smernice stanovuje, že „spracúvanie je zákonné iba vtedy a do takej miery, pokiaľ je nevyhnutné na splnenie úlohy realizovanej príslušným orgánom na účely stanovené v článku 1 ods. 1, a ak je založené na práve Únie alebo na práve členského štátu“.

113 Ako vyplýva z odôvodnenia 25 smernice 2016/680, vzhľadom na to, že Interpol prijíma, uchováva a rozosiela osobné údaje s cieľom pomáhať príslušným orgánom členských štátov tejto organizácie predchádzať medzinárodnej trestnej činnosti a bojovať proti nej, je vhodné posilniť spoluprácu medzi Úniou a Interpolom „podporovaním efektívnej výmeny osobných údajov a pritom zabezpečiť dodržiavanie základných práv a slobôd týkajúcich sa automatizovaného spracúvania osobných údajov“.

114 Z toho vyplýva, že spracúvanie osobných údajov uvedených v červenom obežníku Interpolu príslušnými orgánmi členských štátov sleduje legitímny účel v zmysle článku 4 ods. 1 písm. b) smernice 2016/680.

115 Je nepochybne pravda, že článok 4 ods. 1 písm. a) smernice 2016/680 stanovuje, že na to, aby bolo spracúvanie osobných údajov v súlade s touto smernicou, musí byť zákonné. Je tiež pravda, ako uviedol vnútroštátny súd, že z článku 7 ods. 3 a článku 16 ods. 2 smernice 2016/680 vyplýva, že ak boli osobné údaje prenesené nezákonne, možno v zásade požiadať o ich vymazanie.

116 Ako však v podstate uviedol generálny advokát v bode 112 svojich návrhov, zo skutočnosti, že červený obežník vydaný Interpolom sa týka skutkov, na ktoré by sa mohla uplatniť zásada *ne bis in idem*, nemožno vyvodiť, že osobné údaje uvedené v tomto obežníku boli prenesené nezákonne a že spracúvanie týchto údajov je potrebné považovať za nezákonné.

117 Jednak totiž prenos uvedených údajov, ktorý uskutočňuje Interpol, nepredstavuje spracúvanie osobných údajov, na ktoré by sa vzťahovala smernica 2016/680, keďže táto inštitúcia nie je „príslušným orgánom“ v zmysle článku 3 bodu 7 tejto smernice. Okrem toho ani uvedená smernica, ani žiadne iné pravidlo práva Únie nestanovuje, že spracúvanie osobných údajov uvedených v červenom obežníku Interpolu je vylúčené, v prípade, že by sa mohla uplatniť zásada *ne bis in idem*.

118 Takéto spracúvanie, ktoré je založené na príslušných ustanoveniach práva členských štátov, je v zásade tiež nevyhnutné na splnenie úlohy realizovanej príslušnými orgánmi týchto štátov na účely uvedené v článku 1 ods. 1 smernice 2016/680 v zmysle článku 8 ods. 1 tejto smernice. Tieto príslušné orgány, ktoré podľa článku 3 bodu 7 tejto smernice zahŕňajú akýkoľvek orgán verejnej moci príslušný v oblasti predchádzania trestným činom, ich vyšetrovania, odhaľovania alebo stíhania, alebo na účely výkonu trestných sankcií vrátane ochrany pred ohrozením verejnej bezpečnosti a predchádzania takémuto ohrozeniu, by totiž nemohli plniť svoju úlohu, ak by sa im v zásade znemožnilo prevziať do vnútroštátnych registrov hľadaných osôb osobné údaje uvedené v červenom obežníku Interpolu týkajúcom sa určitej osoby a vykonať akékoľvek ďalšie spracúvanie týchto údajov, ktoré by sa v tejto súvislosti ukázalo ako potrebné.

119 Navyše v súlade s tým, čo bolo uvedené v bode 84 tohto rozsudku, spracúvanie osobných údajov uvedených v červenom obežníku Interpolu zo strany orgánov členských štátov sa môže v prípade, že existujú len indície, na základe ktorých možno predpokladať, že uvedený obežník sa týka skutkov, na ktoré sa uplatňuje zásada *ne bis in idem*, ukázať ako nevyhnutné práve na účely overenia, či ide o takýto prípad.

120 Je však potrebné pripomenúť, že ak bolo prostredníctvom právoplatného súdneho rozhodnutia prijatého v zmluvnom štáte alebo v členskom štáte preukázané, že červený obežník vydaný Interpolom sa skutočne týka tých istých skutkov, za ktoré už bola osoba, ktorej sa týka tento obežník, právoplatne odsúdená alebo oslobodená spod obžaloby, a že v dôsledku toho sa uplatní zásada *ne bis in idem*, ako vyplýva z odpovede na prvú až tretiu otázku a vzhľadom na článok 54 DVSD v spojení s článkom 50 Charty, táto osoba už nemôže byť za rovnaké skutky trestne stíhaná, a preto za ne v členských štátoch nemôže byť ani zatknutá. Je teda tiež potrebné vychádzať z toho, že za týchto okolností už nie je potrebné zapísanie osobných údajov uvedených v červenom obežníku Interpolu do registrov hľadaných osôb členských štátov, takže dotknutá osoba musí mať možnosť požiadať prevádzkovateľa podľa článku 16 ods. 2 smernice 2016/680 o vymazanie svojich osobných údajov v čo najkratšom čase. Ak je však tento zápis zachovaný, musí byť sprevádzaný informáciou o tom, že dotknutá osoba už nemôže byť v členskom štáte alebo v zmluvnom štáte stíhaná za rovnaké skutky z dôvodu zásady *ne bis in idem*.

121 Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy je na štvrtú a šiestu otázku potrebné odpovedať tak, že ustanovenia smernice 2016/680 v spojení s článkom 54 DVSD a článkom 50 Charty sa majú vykladať v tom zmysle, že nebránia spracúvaniu osobných údajov uvedených v červenom obežníku vydanom Interpolom,

pokiaľ nebolo prostredníctvom právoplatného súdneho rozhodnutia prijatého v zmluvnom štáte alebo v členskom štáte preukázané, že na skutky, na ktorých je založený tento obežník, sa uplatňuje zásada *ne bis in idem*, ak takéto spracúvanie spĺňa podmienky stanovené touto smernicou, osobitne že je nevyhnutné na splnenie úlohy realizovanej príslušným orgánom v zmysle článku 8 ods. 1 uvedenej smernice.

O trovách

122 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol takto:

1. **Článok 54 Dohovoru, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda zo 14. júna 1985 uzatvorená medzi vládami štátov hospodárskej únie Beneluxu, Nemeckej spolkovej republiky a Francúzskej republiky o postupnom zrušení kontrol na ich spoločných hraniciach podpísaného v Schengene 19. júna 1990, ktorý nadobudol platnosť 26. marca 1995, ako aj článok 21 ods. 1 ZFEÚ v spojení s článkom 50 Charty základných práv Európskej únie sa majú vykladať v tom zmysle, že nebránia dočasnému zadržaniu osoby, ktorej sa týka červený obežník vydaný Medzinárodnou organizáciou kriminálnej polície (Interpol) na žiadosť tretieho štátu, orgánmi štátu, ktorý je zmluvnou stranou Dohody medzi vládami štátov Hospodárskej únie Beneluxu, Spolkovej republiky Nemecko a Francúzskej republiky o postupnom odstraňovaní kontrol na ich spoločných hraniciach, podpísanej v Schengene 14. júna 1985 alebo orgánmi členského štátu, s výnimkou prípadu, keď je v právoplatnom súdnom rozhodnutí vydanom v štáte, ktorý je zmluvnou stranou tejto dohody, alebo v členskom štáte preukázané, že táto osoba už bola v štáte, ktorý je zmluvnou stranou uvedenej dohody, alebo v členskom štáte právoplatne odsúdená alebo oslobodená spod obžaloby za rovnaké skutky, ako sú tie, na ktorých je založený tento červený obežník.**

2. **Ustanovenia smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/680 z 27. apríla 2016 o ochrane fyzických osôb pri spracúvaní osobných údajov príslušnými orgánmi na účely predchádzania trestným činom, ich vyšetrovania, odhaľovania alebo stíhania alebo na účely výkonu trestných sankcií a o voľnom pohybe takýchto údajov a o zrušení rámcového rozhodnutia Rady 2008/977/SVV v spojení s článkom 54 Dohovoru, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda, podpísaného 19. júna 1990 a článkom 50 Charty základných práv sa majú vykladať v tom zmysle, že nebránia spracúvaniu osobných údajov uvedených v červenom obežníku vydanom Medzinárodnou organizáciou kriminálnej polície (Interpol), pokiaľ nebolo prostredníctvom právoplatného súdneho rozhodnutia prijatého v štáte, ktorý je zmluvnou stranou Dohody medzi vládami štátov Hospodárskej únie Beneluxu, Spolkovej republiky Nemecko a Francúzskej republiky o postupnom odstraňovaní kontrol na ich spoločných hraniciach, podpísanej v Schengene 14. júna 1985, alebo v členskom štáte preukázané, že na skutky, na ktorých je založený tento obežník, sa uplatňuje zásada *ne bis in idem*, ak takéto spracúvanie spĺňa podmienky stanovené touto smernicou, osobitne že je nevyhnutné na splnenie úlohy realizovanej príslušným orgánom v zmysle článku 8 ods. 1 uvedenej smernice**.

3. **Piata prejudiciálna otázka je neprípustná.**

Podpisy